

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupíkové v právní věci žalobce: **J. F.**, zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 19. 3. 2019, č. j. 72 A 70/2017 - 33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Přerova (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 16. 5. 2017, č. j. MMPr/060781/2017/KoM, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 1 800 Kč. Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 25. 4. 2016 v 12.33 h na silnici č. II/367 v obci Uhřetice naproti domu č. 180 ve směru jízdy na obec Polkovice jako řidič motorového vozidla tovární značky Hyundai H-1, registrační značky X, z nedbalosti překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci (50 km/h). Žalobci byla naměřena rychlost jízdy 63 km/h (po odečtení možné odchylky měřicího zařízení - 3 km/h).

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolání. Rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 8. 2017, č. j. KUOK 91267/2017, bylo odvolání zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

II.

[3] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce správní žalobu, kterou Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci (dále též „krajský soud“) zamítl shora označeným rozsudkem. Krajský soud neshledal důvodnými námitky poukazující na nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí. Správní orgány nepochybily ani při dokazování. V řízení bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce překročil maximálně dovolenou rychlost. Stejně tak krajský soud neshledal důvodnými námitky, že při uložení pokuty nebyla zohledněna všechna zákonná kritéria, resp. že došlo k porušení zásady zákazu dvojího přičítání. Důvodnými neshledal krajský soud ani další žalobní námitky, a žalobu proto jako nedůvodnou zamítl. Plné znění rozsudku krajského soudu je přístupné na www.nssoud.cz, a soud na něj pro stručnost odkazuje.

III.

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Z hlediska věcného vypořádání kasační stížnosti identifikoval Nejvyšší správní soud následující okruhy námitek stěžovatele, které pro přehlednost uspořádal takto: V prvním okruhu námitek stěžovatel krajskému soudu vytýkal, že se nevypořádal se všemi jeho žalobními námitkami a dovozoval nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu. V dalším okruhu námitek poukazoval na nedostatečně zjištěný skutkový stav věci a vady v dokazování. Podle stěžovatele nebylo jednoznačně prokázáno, že došlo k překročení maximálně dovolené rychlosti, resp. nebyla prokázána bezvadnost provedeného měření rychlosti. Závěry krajského soudu nemají oporu v právní úpravě a judikatuře Nejvyššího správního soudu. Obsáhle polemizoval s dílčími závěry krajského soudu. V dalším okruhu námitek dovozoval porušení zásady zákazu dvojího přičítání. Z výše uvedených důvodů stěžovatele navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami poukazujícími na nepřezkoumatelnost.

pokračování

[8] Nejvyšší správní soud při posuzování přezkoumatelnosti rozhodnutí vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle § 54 odst. 2 s. ř. s.). To potvrzuje i navazující judikatura Ústavního soudu, např. nálezy ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, č. 64/2007 Sb. ÚS, v němž Ústavní soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena*“. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, vyslovil, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“. Nepřezkoumatelností z důvodu nesrozumitelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, podle něhož lze „*za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatecích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody.*“

[9] Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění.

[10] Kasační soud posoudil rozsudek krajského soudu (jakož i správní rozhodnutí) optikou výše uvedených judikатурních závěrů a dospěl k závěru, že se jedná o přezkoumatelná rozhodnutí. Správní orgány i soud se zabývaly jádrem dané věci, tj. otázkou, zda se přestupek stal, zda se jej dopustil stěžovatel, přičemž vypořádaly všechny nosné námitky. Argumentace obsažená ve správních rozhodnutích tvoří koherentní celek, ze kterého je zcela zřejmé, jaké úvahy a důvody správní orgány vedly k jimi učiněným

závěrům. To stejné platí i pro argumentaci krajského soudu. Z odůvodnění rozsudku krajského soudu je zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský soud vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Rozsudek je řádně odůvodněn a je plně srozumitelný. Ačkoliv si jistě lze představit ještě podrobnější vypořádání uplatněných námitek, nezpůsobuje způsob zvolený krajským soudem nutnost zrušení jeho rozsudku. Postup krajského soudu odpovídá konstantní judikatuře, podle níž není povinností správního soudu reagovat na každý dílčí argument uplatněný v podání a ten obsáhle vyvrátit; úkolem soudu je uchopit obsah a smysl argumentace a vypořádat se s ní (podpůrně srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05, IV. ÚS 787/06, ÚS 989/08, III. ÚS 961/09, IV. ÚS 919/14). Např. v nálezu ze dne 12. 2. 2009 vydaném pod sp. zn. III. ÚS 989/08 Ústavní soud uvedl, že *„Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“* (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64). K takovým vadám však v řízení nedošlo.

[11] Stěžovatel dále poukazoval na vady ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

[12] Podle Nejvyššího správního soudu nedošlo v řízení před správními orgány k vadám ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Dle názoru vysloveného v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68, publikovaném pod č. 3014/2014 Sb. NSS.: *„v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku.“* V nyní posuzované věci správní orgány dostaly tomuto požadavku. Shromážděné důkazy vytvořily jasnou představu o průběhu celého skutkového děje a bez důvodných pochybností z nich vyplývá přesvědčivý závěr o tom, že stěžovatel naplnil § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona.

[13] Správní orgány si obstaraly dostatek podkladů pro závěr o překročení maximálně dovolené rychlosti stěžovatelem, v důsledku čehož nebylo třeba provádět další dokazování. Ve správním spisu je založen výstup z měřicího zařízení Ramer 10 C, ze kterého vyplývá, že vozidlo řízené stěžovatelem (Hyundai H-1, reg. zn. X) překročilo maximálně dovolenou rychlost v obci. Uvedené měřicí zařízení přitom bylo ověřeno. Viz ověřovací list č. 185/15 ze dne 23. 11. 2015 s platností do 22. 11. 2016, ze kterého vyplývá, že rychloměr byl ověřen a lze jej používat k měření rychlosti. Ověřovací list je veřejnou listinou, u níž se

pokračování

presumuje správnost (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 9/2013 - 35, či rozsudek téhož soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016 - 77). Správní orgán v řízení nadto vyslechl i zasahujícího policistu, který potvrdil, že dne 25. 4. 2016 prováděl měření rychlosti v obci Uhřetice, při kterém bylo změřeno i vozidlo řízené stěžovatelem, které překročilo maximálně dovolenou rychlost o 13 km/h. Dále uvedl, že měření proběhlo v pořádku, nedošlo k žádné technické závadě, která by mohla ovlivnit měření. Dále je ve spisu založeno vyjádření Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje, ze kterého vyplývá, že při měření rychlosti byl dodržen návod k obsluze k měřicímu zařízení. Součástí správního spisu je i vyjádření Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje, podle něhož byli všichni policisté Policie ČR, dopravního inspektorátu v Přerově, proškoleni pro obsluhu měřícího zařízení Ramer 10 C. Stěžovatel přitom v řízení nepředložil žádný podklad, který by byl s to zpochybnit listiny založené ve správním spisu, ze kterých vyplývá, že stěžovatel překročil maximálně dovolenou rychlost. S ohledem na výše uvedené není Nejvyšší správní soud názoru, že bylo třeba nutno provádět důkaz návodem k obsluze měřícího zařízení, či vyžadovat další podklady. Závěr správních orgánů o překročení maximálně dovolené rychlosti má dostatečnou a jednoznačnou oporu ve správním spisu, přičemž stěžovatel nepředložil žádný podklad, který by tento závěr zpochybnil. Podpůrně srv. i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016 - 77, ze dne 24. 4. 2008, č. j. 7 As 39/2007 - 66, ze dne 21. 9. 2015, č. j. 1 As 79/2015 - 56, ze dne 16. 8. 2018, č. j. 7 As 186/2018 - 52, atp.

[14] Stěžovatelem akcentované rozsudky se pak nezabývaly zcela identickou skutkovou situací. V rozsudku ze dne 16. 3. 2016, č. j. 3 As 77/2015 - 37, Nejvyšší správní soud vytkl krajskému soudu, že se důkladně nezabýval námitkou účastníka řízení o nesprávném použití rychloměru. S ohledem na výše uvedené a obsah správního spisu, resp. správních rozhodnutí však takový závěr v dané věci učinit nelze. Rozsudkem ze dne 28. 4. 2016, č. j. 7 As 27/2016 - 31, pak zrušil Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu primárně z důvodu procesních pochybení. Věc se odlišovala i v sadě důkazních prostředků založených ve správním spisu a v argumentaci správních orgánů.

[15] Krajský soud se důkladně zabýval i námitkou, že měření proběhlo v zatáčce. Mj. uvedl, že „[n]edůvodná je námitka, že měření rychlosti proběhlo v zatáčce. Z fotografie na záznamu přestupku z rychloměru je bezvadně vidět, že vozidlo bylo změřeno a zachyceno před zatáčkou. Skutečnost, že úhel změření byl souladný s návodem k obsluze a umožnil technicky změření rychlosti vozidla, dosvědčila svědecká výpověď policisty K. J. a vyjádření Policie ČR ze dne 19. 12. 2016. Policista K. J. k přestupku dne 10. 10. 2016 vypověděl, že stáli u domu č. p. 180 v Uhřetích, měření proběhlo v pořádku, nedošlo k žádné technické závadě, která by mohla ovlivnit měření. K dotazu žalobcovy zmocněnkyně svědek uvedl, že měřicí vozidlo stálo souběžně s komunikací ve směru jízdy měřeného vozidla. Místo měření názorně vyplývá z mapy vytištěné ze serveru mapy.cz na č. l. 40 správního spisu; je na ní vidět, že zakřivení předmětné pozemní komunikace je minimální. Mapa zobrazuje většinu předmětné hlavní komunikace v obci – od domu č. p. 151, poblíž začátku obce a hřbitova, až po nezastavěnou část za obcí, kde se železniční trať takřka dotýká předmětné pozemní komunikace; místo měření bylo asi uprostřed mapy. Technickou správnost měření potvrdila Policie ČR ve vyžádaném vyjádření ze dne 19. 12. 2016, podle kterého správnost pozice měřeného vozidla a dodržení návodu k obsluze vyplývá z přiloženého snímku, opatřeného zobrazením radarového svazku a hodnotou zoom. Správnost měření podle vyjádření dosvědčuje skutečnost, že levý zadní roh měřeného vozidla je v prostoru radarového svazku.“ Uvedené závěry mají podle Nejvyššího správního

soudu oporu ve správním spisu. Z něho jednoznačně vyplývá, že měření neproběhlo v zatačce, poukaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2017, č. j. 8 As 42/2016 - 29, je tedy nepřipadný.

[16] Nutno dodat, že stěžovatel bezprostředně poté, co jej zastavili zasahující policisté, nezpochybňoval překročení maximálně dovolené rychlosti, resp. nesprávnost provedeného měření. Takové námitky začal uplatňovat až následně, což vyvolává i pochybnosti o jejich neúčelovosti (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 - 60, ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, či usnesení rozšířeného senátu téhož soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71). Lze tedy uzavřít, že námitkám zpochybňujícím překročení maximálně dovolené rychlosti, resp. námitkám stran nesprávného měření rychlosti kasační soud nepřisvědčil.

[17] Stěžovatel v kasační stížnosti dále poukazoval na porušení zásady zákazu dvojího přičítání.

[18] Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je třeba zásadu zákazu dvojího přičítání chápat tak, že k okolnosti, která je zákonným znakem deliktu, nelze přihlídnout jako k okolnosti polehčující nebo přitěžující při ukládání sankce. Jednu a tutéž skutečnost, která je v posuzované věci dána v intenzitě nezbytné pro naplnění určitého zákonného znaku skutkové podstaty konkrétního porušení právní povinnosti, nelze současně hodnotit jako okolnost obecně polehčující či obecně přitěžující (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2010, č. j. 4 Ads 66/2009 - 101, ze dne 29. 10. 2009, č. j. 6 As 22/2009 - 84, ze dne 20. 4. 2006, č. j. 4 As 14/2005 - 84, či ze dne 25. 1. 2006, č. j. 4 As 22/2005 - 68).

[19] Nejvyšší správní soud předesílá, že v dané věci byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 1 800 Kč ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu (překročení rychlosti o 13 km/h v obci).

[20] Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla *překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km.h-1 nebo mimo obec o méně než 30 km.h-1.*

[21] Podle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích při určení druhu sankce a její výměry se přihlídnou k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele.

[22] Správní orgán I. stupně v rozhodnutí k výši uložené sankce zejména výslovně uvedl, že při ukládání sankce a její výměry bylo přihlídnuto k závažnosti daného přestupku, ke způsobu jeho spáchání a míře zavinění, jakož i k osobě pachatele ve smyslu ustanovení § 12 odst. 1 zákona o přestupcích. Správní orgán zvláště přihlédl k míře nebezpečnosti a závažnosti přestupku. Nerespektování maximální dovolené rychlosti je jedna z hlavních příčin dopravních nehod s vážnými následky, má negativní vliv na bezpečnost prostředí v obci i mimo obec a může mít za následek ohrožení života, zdraví, majetku řidiče či jiných osob. Správní orgán rovněž přihlédl k místu a době spáchání přestupku. K místu a době spáchání přestupku správní orgán uvádí, že tento byl spáchán v obci v místě s obytnou

pokračování

zástavbou. Dobu kolem poledne je možné charakterizovat jako dobu se zvýšenou hustotou provozu na pozemních komunikacích. Správní orgán přihlédl k faktu, že rychlost byla překročena o 13 km/h, tzn. již v horní polovině stanoveného rozmezí - překročení rychlosti o méně než 20 km/h v obci. Uvedené bylo hodnoceno v neprospěch obviněného (stěžovatele). Osobu obviněného charakterizuje fakt, že z pořízeného výpisu jeho evidenční karty, který byl uzavřen ke dni 28. 6. 2016, vyplynulo, že v seznamu přestupků má evidováno celkem 12 záznamů z let 2006- 2014, protože jsou staršího data, nebylo k nim přihlíženo. Stav bodového hodnocení je 0 bodů. Držitelem řidičského oprávnění skupiny B je obviněný od roku 1991, tedy dlouhou dobu. Uvedené bylo hodnoceno ve prospěch obviněného. Po vyhodnocení všech kritérií a po přihlédnutí ke všem zjištěným skutečnostem, včetně charakteru přestupkového jednání z hlediska bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, bylo rozhodnuto o sankci tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozhodnutí. Sankce byla uložena vzhledem ke všem uvedeným skutečnostem v první polovině sankčního rozpětí, když dle přestupkového zákona se uloží za tento typ přestupku pokuta ve výši od 1 500 Kč do 2 500 Kč. Uložená sankce je adekvátní k míře závažnosti přestupku a jeho společenské nebezpečnosti, postačí k nápravě obviněného a bude mít preventivní účinek. Žalovaný se pak s hodnocením správního orgánu I. stupně ztotožnil a nad jeho rámec se podrobněji zabýval formou zavinění.

[23] Uvedené hodnocení nepovažuje zdejší soud za hodnocení, které by bylo rozporné se zásadou zákazu dvojího přičítání v takové míře, že by bylo třeba přistoupit ke zrušení rozsudku krajského soudu a návazně i správních rozhodnutí. Je pravdou, že správní orgán I. stupně akcentoval i to, že se přestupek stal v obci, což je součástí zákonné skutkové podstaty předmětného přestupku. Uvedený aspekt však akcentoval při hodnocení důsledků nerespektování maximální dovolené rychlosti, resp. možných důsledků takového protiprávního jednání. Správní orgán k tomu uvedl, že nerespektování maximální dovolené rychlosti je jednou z hlavních příčin dopravních nehod, má negativní vliv na bezpečnost prostředí v obci i mimo obec a může mít za následek ohrožení života, zdraví, majetku řidiče či jiných osob. Dále akcentoval, že přestupek byl spáchán (v obci) v místě s obytnou zástavbou, tj. zdůraznil obecně známý fakt, a sice že v obytné zástavbě lze očekávat větší pravděpodobnost výskytu osob, které mohou být ohroženy v důsledku překračování maximálně dovolené rychlosti. Výklad stěžovatele by vedl k tomu, že jakékoliv použití slova „obec“ v odůvodnění výše pokuty by znamenalo nutnost zrušení správního rozhodnutí bez dalšího. Takto podle názoru Nejvyššího správního soudu uvedenou zásadu vykládat nelze. Stejně tak neporušuje zásadu zákazu dvojího přičítání v takové míře, že by bylo třeba přistoupit ke zrušení rozsudku krajského soudu a návazně i správních rozhodnutí, ani obecné hodnocení závažnosti daného jednání. Jak uvedl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 24. 4. 2019, č. j. 2 As 116/2018 - 51: „*Tvrdí-li stěžovatel, že obecná závažnost protiprávního jednání byla v jeho případě přičítána k jeho tíži, není taková námitka důvodná. Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vyplývá, že v části odůvodnění, kde zvažuje veškeré okolnosti v souladu s § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, sice zmiňuje objekt – zájem chráněný zákonem, tedy znak skutkové podstaty, který je třeba protiprávním jednáním porušit, aby došlo k jejímu naplnění, nezohledňuje ho ovšem jako okolnost přitěžující či polehčující.*“ Přesně takto postupoval správní orgán i v nyní posuzované věci.

[24] V souvislosti s uvedeným lze zmínit i to, že pokuta byla stěžovateli uložena při spodní hranici (v první polovině sankčního rozpětí), jak správně uvedl správní orgán I. stupně, přičemž správní orgán přihlížel i k rychlosti, o kterou stěžovatel překročil maximálně dovolenou rychlost. Takový postup aprobovala i další judikatura Nejvyššího správního soudu. Např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2018, č. j. 6 As 274/2018 - 42, se uvádí: „Nelze přisvědčit námitce, že žalovaný při ukládání sankce porušil zásadu dvojího přičítání téhož. Žalovaný při určení závažnosti spáchaného přestupku jako jednoho z kritérií relevantních pro určení výše pokuty zohlednil, že žalobce překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci o 18 km/h. Tato konkrétní okolnost není znakem skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu. Podle tohoto ustanovení se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km.h-1. (Formálně vzato) naplní skutkovou podstatu tohoto přestupku řidič, který překročí nejvyšší povolenou rychlost o hodnotu v rozmezí od 1 km/h do 20 km/h. Konkrétní výše překročení nejvyšší dovolené rychlosti v rámci tohoto rozmezí je samozřejmě různě závažným prohřeškem. Zatímco překročení rychlosti o pouhé jednotky km/h by vůbec nemuselo být z materiálního hlediska přestupkem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. prosince 2009, č. j. 5 As 104/2008 - 45, č. 2011/2010 Sb. NSS), rozdíl ve výši 18 km/h je mnohem závažnější. Jak správně upozornil žalovaný, ve vyšší rychlosti se prodlužuje brzdná dráha. Vozidlo též pochopitelně urazí větší vzdálenost, než řidič zareaguje například na překážku na silnici, míra ohrožení právem chráněného zájmu (bezpečnosti a plynulosti silničního provozu) je tedy vyšší. Pokud by stěžovatel jel jen o 3 km/h rychleji, naplnil by již přísněji sankcionovanou skutkovou podstatu podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu. Závěr, že porušení zákona ze strany stěžovatele bylo vzhledem k míře překročení nejvyšší povolené rychlosti závažné, je tedy správný. [...] Stěžovateli je třeba přisvědčit, že městský úřad ve svých úvahách ohledně výše sankce zmínil, že stěžovatel spáchal přestupek konáním a na místě veřejně přístupném, přičemž tyto znaky jsou ve skutkové podstatě „překročení nejvyšší povolené rychlosti na pozemní komunikaci v obci“ přítomny z povahy věci. Správní orgány však z těchto okolností nevyvodily pro stěžovatele zvláštní nepříznivý následek. Pokutu v polovině zákonného rozmezí považuje Nejvyšší správní soud za přiměřenou především vzhledem k míře překročení rychlostního limitu ze strany stěžovatele.“

[25] Nejvyšší správní soud nikterak nezpochybňuje východiska judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu akcentované stěžovatelem (např. rozsudek ze dne 30. 11. 2018, č. j. 5 As 182/2016 - 30, nálezn Ústavního soudu ze dne 17. 1. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 9/2000, publ. pod č. 52/2001 Sb., či judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, rozsudek ze dne 2. 9. 1998 ve věci Lauko proti Slovensku, stížnost č. 26138/95) ta se však nezabývala identickou skutkovou a právní situací. Identickou situací se Nejvyšší správní soud nezabýval ani v rozsudku ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 As 280/2016 - 23. V uvedené věci byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, za což mu byla uložena pokuta ve výši 7 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí a povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1 000 Kč. Krajský soud dovodil, že odůvodnění výše sankcí (zejména pokuty), které byly uloženy žalobci, je nepřezkoumatelné, neboť správní orgán I. stupně se podrobně nezabýval všemi hledisky pro jejich ukládání a přesvědčivě neodůvodnil, ke kterému hledisku přihlédl, jaký vliv mělo dané hledisko na ukládané sankce a jejich výši ve vztahu

pokračování

ke konkrétním okolnostem posuzované věci. Odůvodnění výše sankce se odlišuje i od odůvodnění ve věci projednávané zdejším soudem pod sp. zn. 2 As 161/2016. Pokud pak stěžovatel namítal, že zavinění by nemělo být zohledňováno při ukládání pokuty, odkazuje jej soud na § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, podle něhož se při určení druhu sankce a její výměry přihlédne i k *míře zavinění*.

[26] Nejvyšší správní soud neshledal v rozhodnutích správních orgánů a krajského soudu ani žádné další vady či nezákonnosti, pro které by bylo nutno jejich rozhodnutí zrušit.

[27] Nejvyšší správní soud dodává, že nepřehlédl nesouhlas stěžovatele a jeho zástupce „s vyvěšením jejich osobních údajů na celosvětovou komunikační síť internet Nejvyšším správním soudem.“ (viz doplnění kasační stížnosti). Uvedenou argumentací se však nezabýval, neboť stěžovatel, resp. jeho zástupce výslovně uvedli, že soud nemá uvedenou argumentaci považovat za kasační námitku. Soud dodává, že obdobná argumentace byla v jiném řízení již předložena předsedovi Nejvyššího správního soudu (viz řízení ve věci sp. zn. 7 As 140/2019, ve kterém zastupoval účastníka řízení rovněž Mgr. Václav Voříšek), který ji vypořádal v přípisu ze dne 23. 7. 2019, č. j. S 120/2019 - 12.

V.

[28] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[29] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. září 2019

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu